

hvis det, som allerede bemærket, ellers skal sige Noget og ikke indskrænke sig til en Udtalelse, som alveles Intet betyder; thi „*efter Omstændighederne*“ eller „*det skønnes ikke rettere*“ er jo kun en Phrase, hvormed man omskriver det tørre Nei. Den, der kan føle sig tilfredsstillt ved en saadan Phrase, er — om jeg saa maa sige — saaledes skabt, at man ikke kan give Love for en saadan særegen Construction's Skyld. Hvis det altsaa blot er rimeligt, at der kan være 1 af 100 Tilfælde, hvor det er klart, at Lovens Bud ikke i Sandhed kan opfyldes, saa er det dermed tilstrækkeligt givet, at et saadant Lovforslag ikke bør vedtages. Der kunde jo siges overmaade Meget i denne Sag, man kunde haade historisk og paa anden Maade belyse den; men jeg holder mig forvisset om, at de udførlige og meget interessante Forhandlinger, der ogsaa her i Thinget have fundet Sted om den, ville staae saa levende for de ærede Medlemmers Grindring, at det vilde være overflødigt, om jeg med nogen Udførlighed vilde komme tilbage derpaa.

Drejer: Skjøndt jeg jo vistnok lægger en mindre Grad af Vægt paa det Lovforslag, som nu er under Forhandling, end paa det, som vil følge efter, og derfor skal udsætte en deel af hvad jeg med Hensyn til denne Materie har at bemærke, indtil næste Sag kommer for, kan jeg dog ikke undlade at yttre et Par Ord over det foreliggende Forslag. Jeg troer ikke, at det vilde være saa umuligt, som det fra forskellige Sider er fremstillet, at fyldestgjøre Loven, hvis den maatte komme ud. Det kan vistnok i mange Tilfælde være vanskeligt nok at angive den egentlige Grund, hvorfor et Affslag finder Sted paa en Ansøgning; men jeg troer, at i Regelen vil det let lade sig gjøre, og jeg troer, at det kan have sin store Betydning, selv om Angivelsen blot i Regelen kan finde Sted. Jeg vil dertil føle, at alene Tilværelsen af en Lov, der gjør det til Pligt at meddele, saavidt det staaer i de Bedkommendes Magt, de Grunde, hvorfor de afflaae en Ansøgning, vil i og for sig have sin Betydning, og den vil blandt Andet være en Spore til en desto omhyggeligere Overveelse ved Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om den

paagældende Ansøgning bør bevilges eller ikke. Naar man desuden fra Modstandens Side maa indrømme, at der i ethvert Tilfælde ikke ved Forslagets Vedtagelse stiftes nogen Skade, og der fra den modsatte Side, hvortil virkelig en overordentlig stor Deel af Folket hører, menes, at der ved en Lov af omhandlede Beskaffenhed vil opnaaes en betydelig Betryggelse og et betydeligt Gode, saa indseer jeg ikke, at der er tilstrækkelig Grund til ikke at gaae ind paa Forslaget. Jeg skal give min Stemme til Forslaget paa alle dets Stadier uden Hensyn til, at jeg maatte ogsaa kunne ønske, at det forelaa i en noget forandret Skikkelse, en Skikkelse nemlig, der indeholdt en yderligere, bedre og mere indgribende Garantie med Hensyn til det Forhold, hvorom der er Tale; jeg skulde navnlig have ønsket Forslaget i en Skikkelse, der mere nærmede sig til, hvad der tidligere har foreligget, og som aabnede Udvei for de Bedkommende til at erholde Kundskab om de Erklæringer, der afgives over deres Ansøgninger. Imod dette Sidste har der imidlertid vist sig saa mange Vanskeligheder, at de, fra hvem Lovforslaget er udgaaet, endogsaa have fundet sig bevægede til at forlade den Basis, der før var valgt. Jeg skal altsaa ikke videre indlade mig paa Sagen i den forsvundne Skikkelse, men kun holde mig til det, som foreligger, og da, i den fuldkomne Overbevisning, at det vilde være et Gode af ikke ringe Betydning, hvis en Lov af Forslagets Indhold kom ud, og uden Hensyn til, hvad der ibrigt maatte kunne udsættes paa Formen, gjentage, at jeg vil understøtte Sagen paa ethvert Trin, hvor Leilighed dertil forekommer.

Indenrigsministeren: Ja, den Bemærkning af den ærede Landsþingsmand, som nu fatte sig, at man fra Modstandens Side indrømmede, at denne Lov ikke kunde skade, kan i alt Fald ikke ramme mig, thi jeg udtalte udtrykkeligt, at jeg anseer Lovforslaget for skadeligt, og det forekommer mig, at selv den ærede Landsþingsmands Uttringer, maaskee ham selv ubevidst, i denne Henseende vare meget oplysende; thi ved at gjentage Ordene „i den attraaede Lov“ talte den ærede Landsþings-